Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Μαΐου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 22

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 164)

Οἱ ναῦται ἔσπευσαν τότε νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἄλλος ἕνα σχοινί, ἄλλος ἕνα βαρέλι, ἄλλος μίαν σανίδα, — κάτι τι τελοσπάντων ἱκανὸν νὰ ἐπιπλεύσῃ, ὥστε νὰ πιασθῇ ἀπ' αὐτὸ ὁ Μαρτῖνος Χόλτ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδα ἕνα σῶμα νὰ διασχίσῃ ἄνωθεν τὸν ἀέρα, καὶ πίπτον, νὰ ἐξαφανισθῇ ἐντὸς τῶν κυμάτων.

Ἦτο δεύτερον δυστύχημα; . . . Ὄχι! ἦτο πτῶσις ἑκουσία ... ἦτο πρᾶξις αὐταπαρνήσεως. . .

Ἀφ' οὗ ἔδεσε καὶ τὸ τελευταῖον του σχοινίον, ὁ Χοὺντ ἐσύρθη κατὰ μῆκος τῆς κεραίας, καὶ ἐρρίφθη πρὸς βοήθειαν τοῦ ἱστιορράφου.

— Δύο ἄνθρωποι εἰς τὴν θάλασσαν! ἀνέκραξε τὸ πλήρωμα.

Ναί, δύο . . . ὁ εἷς διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄλλον . . . ἀλλ' ἂν ἐπνίγοντο καὶ οἱ δύο; . .

Ἤδη, διὰ μιᾶς μικρᾶς στροφῆς τοῦ πηδαλίου καὶ διὰ τῆς καταλλήλου διατάξεως τῶν ἱστίων της, ἡ γολέττα ἔμενε σχεδὸν ἀκίνητος.

Ὁ Μαρτῖνος Χόλτ καὶ ὁ Χοὺντ ἀνεφάνησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀφρισμένης θαλάσσης. Ὁ Χοὺντ ἐκολύμβα ταχύς, διευθυνόμενος πρὸς τὸν ἱστιορράφον. Οὗτος, ἀπέχων ἤδη ἑκατὸν περίπου ὀργυιάς, ἐνεφανίζετο καὶ ἐξηφανίζετο διαδοχικῶς, — μελανὸν σημεῖον δυσδιάκριτον ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαινομένων κυμάτων.

Τὸ πλήρωμα, ἀφ' οὗ ἔρριψε τὰ σωσίβια ἐκεῖνα, ἀνέμενεν ἐναγωνίως τὸ ἀποβησόμενον. Ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ, ἔγινε. Περὶ λέμβου οὐδεὶς λόγος. Θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ καταβιβασθῇ μὲ τοιαύτην τρικυμίαν, διότι ἢ θὰ ἀνετρέπετο ἢ θὰ ἐθραύετο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

— Ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο . ... καὶ οἱ δύο! . . ἐψιθύρισεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Εἶτα, πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον:

— Τζέμ! . . τὴ βάρκα! . . . . . ἐφώναξε.

— Ἂν διατάξετε νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐπιβιβασθῶ πρῶτος, μολονότι θὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωήν μου. . . Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ διαταχθῶ!

Ἐπηκολούθησαν στιγμαί τινες ἀπεριγράπτου ἀγωνίας διὰ τοὺς θεατὰς τῆς σκηνῆς ταύτης. Οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν θέσιν τοῦ Ἀλβάνου, ὅσον δυσχερὴς καὶ ἂν ἦτο.

Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν κραυγαί. . . Ὁ Χοὺντ ἀνεφάνη τελευταίαν φορὰν μεταξὺ δύο κυμάτων. Ἐβυθίσθη ἐκ νέου, εἶτα δέ, ὡς ἂν ὁ ποῦς του συνήντησε στερεόν τι ἔρεισμα, ἐφάνη καὶ πάλιν κολυμβῶν δι' ὑπερανθρώπου ἀγῶνος καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαρτῖνον Χόλτ, ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἶχε βυθισθῇ...

«Εἶδα ἕνα σῶμα νὰ διασχίσῃ ἄνωθεν τὸν ἀέρα.»
(Σελ. 169, στήλ. α').

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζὲμ Βὲστ ἐχαλάρωσε τοὺς πόδας (σκότες) τῆς ἀρτεμονίδος (τουρκετίνας) καὶ τῆς μικρᾶς προτονίδος, καὶ ἡ γολέττα ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ ἕως πεντήκοντα ὀργυιάς.

Νέαι κραυγαὶ τότε κατίσχυσαν τοῦ θορύβου τῶν μαινομένων στοιχείων.

— Οὐρρά! . . Οὐρρά! . . Οὐρρά! ! ἀνεκραύγαζε τὸ πλήρωμα ὁλόκληρον.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς ὁ Χοὺντ ἐβάσταζε τὸν Μαρτῖνον Χόλτ— ἐντελῶς ἀδρανῆ πλέον καὶ ἀκίνητον, — ἐνῷ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκολύμβα μὲ δύναμιν, πλησιάζων ὁλονέν τὴν γολέτταν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ ἥρπασεν ἕνα παλαμάρι, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τὸ πλοῖον. . .

Μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Μαρτῖνος Χόλτ ἀπετέθη παρὰ τὴν βάσιν τοῦ πρωραίου ἱστοῦ, ὁ δὲ Χοὺντ, ἄνευ ἴχνους κοπώσεως, ἐφαίνετο ἕτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του! . .

Ὁ ἱστιορράφος ἐδέχθη τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπή-

τει ἡ κατάστασίς του. Ἦτο ἀρχὴ ἀσφυξίας. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ἡ ἀναπνοή· ἰσχυραί τινες ἐντριβαὶ τὸν ἔκαμαν νὰ συνέλθῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μαρτῖνε Χόλτ, τῷ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, μᾶς ἐγύρισες, βλέπω, ἀπὸ πολὺ μακρυά. . .

— Ναί, πλοίαρχέ μου, πραγματικῶς ... ἀπεκρίθη ὁ Μαρτῖνος Χὸλτ περιβλέπων... Ἀλλὰ ποῖος ἦλθε καὶ μ' ἐπῆρε ;

— Ὁ Χούντ. . . ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος, ὁ Χούντ ἐκινδύνευσε τὴ ζωή του γιὰ νὰ σὲ φέρῃ ἀπὸ ἐκεῖ-πέρα. . .

Καὶ καθὼς ὁ Χούντ ἵστατο ὀπίσω καὶ παράμερα, ὁ Οὐρλιγκέρλῆς ἐστράφη κατ' αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν Μαρτῖνον Χόλτ, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁποίου ἐξέφραζον τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην.

— Χούντ, εἶπε, μ' ἔσωσες !.. χωρὶς ἐσέ, τώρα θὰ ἤμουν πνιγμένος . . . σ' εὐχαριστῶ. . .

Ὁ Χούντ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

—Ἔ, Χούντ ! ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ· δὲν ἀκούεις λοιπόν ; . . .

Ὁ Χούντ ἐφαίνετο τρόμοντι ὡς νὰ μὴ ἤκουε τίποτε.

— Χούντ ! ἐπανέλαβεν ὁ Μαρτῖνος Χόλτ, *πλησίασε*... Θέλω νὰ σ' *εὐχαριστήσω*... θέλω νὰ σου σφίγξω τὸ χέρι.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σωτῆρά του.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ὀπισθοχώρησε βήματά τινα, κινῶν τὴν κεφαλήν, μὲ ὕφος ἀνθρώπου μὴ ἀξιοῦντος ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας διὰ πρᾶγμα τόσον ἁπλοῦν. . .

Κατόπι, διευθυνθεὶς πρὸς τὴν πρῴραν, ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀντικατέστησεν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς ἀρτεμονίδος, ὁ ὁποῖος εἶχε θραυσθῆ συνεπείᾳ ἑνὸς ἰσχυροῦ κλυδωνισμοῦ τῆς θαλάσσης, συγκλονίσαντος τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς τρόπιδος μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν ἱστῶν !

Ἥρως πλήρης θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως αὐτὸς ὁ Χούντ !, Ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ἀνεπίδεκτος κάσης συγκινήσεως, πάσης διαχύσεως, ἀφ' οὗ οὔτε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν κατορθώθη νὰνοίξῃ τὸ στόμα του, τὸ ἀπὸ τόσου καιροῦ κλειστόν ! Περίεργος ἄνθρωπος τέλος πάντων !

Ἐν τούτοις ἡ τρικυμία ἐξηκολούθησε μὲ τὴν αὐτὴν ἔντασιν καὶ ἐπανειλημμένως μᾶς ἐπροξένησε σοβαροτάτας ἀνησυχίας. Ἑκατοντάκις ἐφοβήθημεν μήπως θραυσθῶσιν οἱ ἱστοί, καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθημεν νὰ συστείλωμεν τὸν δόλωνα καὶ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἀρτεμονίδα καὶ εἰς τὴν μικρὰν προτονίδα, διὰ νὰ διατηρηθῶμεν εἰς ἀντιμονὴν (τ ρ α β έ ρ σ ο).

— Τζέμ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν.

— Θὰ ὀπισθοχωρήσωμεν, πλοίαρχε, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον. . .

Τῷόντι ἡ ὀπισθοχώρησις ἐν τρικυμίᾳ εἶνέ τι ἐξόχως ἐπικίνδυνον καὶ δὲν γίνεται *εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ὅταν* δηλαδὴ τὸ πλοῖον δὲν εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ διατηρηθῇ εἰς ἀντιμονήν. Ἄλλως τε, πρὸς ἀνατολὰς στρεφόμενος ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς, θἀπεμακρύνετο ἐκ τῆς ὁδοῦ του, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δαιδάλου τῶν πάγων, τῶν *συσσωρευμένων πρὸς ἐκεῖνο τὸ* μέρος.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας,—6, 7 καὶ 8 Δεκεμβρίου,—ἡ θύελλα ἐξηκολούθησεν εἰς τὰ πελάγη ἐκεῖνα, συνοδευομένη ὑπὸ χιονοστροβίλων, οἱ ὁποῖοι ἐπέφερον σημαντικὴν *κατάπτωσιν* τῆς θερμοκρασίας. Ἐν τούτοις ἡ ἀντιμονὴ κατωρθώθη νὰ τηρηθῇ, ἀφ' οὗ ἡ ἀρτεμονίς, σχισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀντικατεστάθη δι' ἄλλης ἐξ ὑφάσματος στερεωτέρου.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ *ἀνεδείχθη* ἀληθὴς ναυτικός, ὅτι ὁ Τζὲμ Βὲστ ἐπέβλεψε τὰ πάντα, ὅτι τὸ πλήρωμα ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς των θαυμασίως, ὅτι ὁ Χούντ ἦτο πάντοτε ὁ πρῶτος εἰς τὸ ἔργον, εἴτε περὶ ἁπλοῦ χειρισμοῦ ἐπρόκειτο, εἴτε περὶ κινδύνου. . .

Ἀληθῶς θὰ ἦτο δύσκολον νὰ συλλάβῃ τις ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ὁποία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Χούντ καὶ τῶν περισσοτέρων ἀνδρῶν, τῶν ἐκ Φαλκλάνδης ναυτολογηθέντων, προπάντων δὲ τοῦ ὑπουανκλήρου Χῆρνε ! Μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἐπετύγχανέ τις παρ' αὐτοῦ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδικαιοῦτο νὰ περιμένῃ καὶ νὰπαιτῇ. Ναὶ μὲν ὑπήκουε, διότι ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως ὅλοι ὑπήκουον εἰς ἀξιωματικὸν τόσῳ ἐπιβλητικὸν καὶ αὐστηρόν, οἷος ὁ Τζέμ-Βίστ. Ἀλλ' ὀπίσω του αἰωνίως διεμαρτύρετο, καὶ παρεπονεῖτο, καὶ ἐψιθύριζε... Ὦ βέβαια, τίποτε καλὸν δὲν προοιωνίζοντο αὐτὰ διὰ τὸ μέλλον. Εἰλικρινῶς, ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. . .

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μαρτῖνος Χὸλτ δὲν ἐβράδυνε νὰνταλάβῃ τὴν τακτικὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν παρεπονεῖτο διόλου. Ἀφωσιωμένος εἰς τὸ πλοῖον του καὶ εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἦτο ὁ μόνος ὁ ὁποῖος, ὑπὸ ἔποψιν ἱκανότητος καὶ ζήλου, ἠδύνατο νὰ συναγωνισθῇ πρὸς τὸν Χούντ.

— Λοιπὸν, Χόλτ, τὸν ἠρώτησα μίαν ἡμέραν, ἐνῷ συνωμίλει μετὰ τοῦ ναυκλήρου, εἰς ποίας σχέσεις εὑρίσκεσαι τώρα μ' ἐκεῖνον τὸν παράξενον Χούντ;.. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ποῦ σ' ἔσωσε, σὲ πλησιάζει κάπως περισσότερον ;

— Ὄχι, κύριε Ζώρλιγκ, ἀπήντησεν ὁ ἱστιορράφος. Ἀπεναντίας μοῦ φαίνεται ὅτι μ' ἀποφεύγει. . .

— Σὲ ἀποφεύγει ; . . . περίεργον !

— Αὐτὸ δὰ ἔκαμνε καὶ πρῶτα !

— Πολὺ περίεργον !

— Εἶνε ὅμως ἀληθές, εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Κ' ἐγὼ τὸ παρετήρησα πολλὲς *φορές*.

— Σὲ ἀποφεύγει λοιπὸν ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους; ἠρώτησα πάλιν τὸν Χόλτ.

— Ἐμένα. . . περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους !

— Μὰ γιατὶ αὐτὸ, ἀρά γε ;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε, *κύριε Ζώρλιγκ* !

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τοῦ χρεωστᾷς μιὰ μεγάλη μεγάλη λαμπάδα! εἶπεν ὁ ναύκληρος πρὸς τὸν Χόλτ, ὑπανιστόμενος τὴν σωτηρίαν του. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν τοῦ τὴν ἀνάψῃς ἐμπρός του, γιατὶ ἐγὼ τὸν ξεύρω, θὰ τὴν σβύσῃ ἀμέσως !»

Ἐξεπλάγην πολὺ μὲ ὅσα ἤκουσα καὶ σχεδὸν δὲν τὰ ἐπίστευσα. Ἐν τούτοις ἐπρόσεξα ἔκτοτε καὶ ἀντελήφθην ὁ ἴδιος, ὅτι πράγματι ὁ Χούντ ἀπέφευγεν εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἐπιμόνως καὶ ἐσκεμμένως, νὰ πλησιάσῃ τὸν ἱστιορράφον μας. Οὐδὲν λοιπὸν δικαίωμα ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης του, ἀφ' οὗ τῷ ἔσωσε τὴν ζωήν ; Ἐντελῶς ἀνεξήγητον !

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὁ ἄνεμος ἔδειξε κάποιαν τάσιν νὰ γίνῃ ἀνατολικός. Ἂν συνέβαινε τοῦτο, ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς θὰ ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ ὅ,τι εἶχε χάσῃ διὰ τῆς ἐκκλίσεως κατὰ τὴν τρικυμίαν, καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν πλοῦν του ἐπὶ τοῦ τεσσαρακοστοῦ τρίτου μεσημβρινοῦ.

Τὴν δευτέραν πρωϊνὴν ὥραν, εὑρέθημεν εἰς θέσιν νὰναπετάσωμεν περισσότερα ἱστία, χωρὶς κίνδυνον πλέον. Οὕτω μὲ τὸ ἡμιόλιον τοῦ ἀκατίου, τὸν ἐπίδρομον, τὴν προτονίδα καὶ τὴν ἀρτεμονίδα, ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀφ' ἧς τὸν εἶχεν ἀπομακρύνῃ ἡ τρικυμία.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης, οἱ πλωτοὶ πάγοι ἦσαν πολυαριθμότεροι, ὑπῆρχε δὲ κάποια ἐλπὶς, ὅτι ἡ τρικυμία, ἐπισπεύσασα τὴν ἀποσύνθεσιν, θὰ εἶχεν ἴσως θραύσῃ πρὸς ἀνατολὰς τὸ *παγόφραγμα*.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΥ ΛΑΚΚΟΝ ΣΚΑΠΤΕΙ

Τὸ κακὸ που σχεδιάζει
μεσ' 'ς τὸν κόσμ' ὁ πονηρὸς,
ἀπ' τὴ μύτη του τὸ βγάζει
ὁ Θεὸς ὁ τιμωρός.
Κι' ὁ κακὸς που ἑτοιμάζει
λάκκο γιὰ νὰ πέσουν ἄλλοι,
πέφτει μέσ' αὐτὸς καὶ σπάζει
τὸ κακοῦργο του κεφάλι.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΕΓΑΣ ΓΕΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Υ ΠΟΘΕΤΩ ὅτι ἡ Πολιτικὴ δὲν σας ἐνδιαφέρει. ... Τὰ μαθήματα, αἱ ψυχαγωγίαι, ὅλα τὰ τερπνὰ καὶ τὰ ὑψηλὰ πράγματα τῆς ζωῆς—ἰδοὺ ὁ κλῆρος τῆς ὡραίας σας ἡλικίας. Αἱ ταπειναὶ φροντίδες, οἱ σκληροὶ ἀγῶνες, τὰ χυδαῖα συμφέροντα, τὰ πάθη καὶ τὰ μίση, τὰ ὁποῖα συνταράσσουν τὸν κόσμον τῶν μ ε γ ά λ ω ν, τὰ βλέπετε μακρόθεν, ὡς ἁπλοῖ καὶ εὐτυχεῖς θεαταί, ἄλλα διὰ τὸ μέλλον φανταζόμενοι, ἄλλα ὀνειροπολοῦντες.... Διὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σας ἐνδιαφέρῃ ἀκόμη ἡ Πολιτική,— καὶ μάλιστα ὅπως ἀντιλαμβανόμεθα τὸν ὅρον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πραγματικῶς, περὶ τοῦ Πολιτικοῦ ἔχομεν ἐκ προλήψεως πολὺ χαμηλὴν ἰδέαν. Νομίζομεν, ὅτι τὸ ἐπάγγελμά του εἶνε νὰ βασανίζῃ παιδιά, νὰ κάμνῃ φίλους, νὰ δίδῃ ψευδεῖς ὑποσχέσεις, νὰποκτᾷ ψήφους, νὰ ἐκλέγεται Δήμαρχος ἢ Βουλευτής, νὰ γίνεται κατόπι Ὑπουργὸς καὶ ... ἐτελείωσε. Καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον φρονοῦμεν, ὅτι διὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν χρειάζεται παρὰ μία φυσικὴ ἐπιτηδειότης, ὀλίγος πλοῦτος ἴσως, κάποιον οἰκογενειακὸν ὄνομα κάποτε, καὶ τὸ πολὺ-πολύ, μικρὰ δόσις εὐγλωττίας· ἀλλ' οὔτε διάνοια ἰσχυροτέρα, οὔτε μόρφωσις τελειοτέρα, οὔτε χαρακτὴρ ἀνώτερος, οὔτε ἄλλο τι μέγα προτέρημα, φυσικὸν ἢ ἐπίκτητον.

Τοιουτοτρόπως ἐσυνειθίσαμεν νὰντιλαμβανώμεθα συνήθως τὸν Πολιτικὸν—χαμηλόν, ἀτερπῆ καὶ ἑπομένως ἀνάξιον νὰπασχολήσῃ τὴν ἡλικίαν σας, τὴν ὁποίαν, ὡς σας εἶπον, μόνον «τὰ τερπνὰ καὶ τὰ ὑψηλὰ πράγματα τῆς ζωῆς» ἀπασχολοῦν. Διὰ τοῦτο, φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ ἴδητε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὸν τίτλον τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς, ὁ ὁποῖος— θὰ το γνωρίζετε ἴσως, — εἶνε ὁ τίτλος, καὶ ὁ μ ό ν ο ς τίτλος μάλιστα, τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ Ἄγγλου Πολιτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε κατ' αὐτάς... Καὶ θὰ μου εἴπῆτε : Τί μας ἐνδιαφέρουν ἡμᾶς τὰ πολιτικά, καὶ μάλιστα τῆς Ἀγγλίας ; Τί κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων ἢ τῶν Κοινοτήτων ; Τί «ὑψηλὸν καὶ τερπνὸν» εἰμπορεῖ νὰ μας παρουσιάσῃ εἰς Ἄγγλος Πολιτικός ; Τί σας ἦλθε νὰ μας ὁμιλήσετε σήμερον διὰ τὸν Γλάδστωνα ;

Ἔ, μὴ τρέχετε !.. Ὅλοι οἱ πολιτικοὶ τοῦ κόσμου, ἂν ἀπέθνησκεν διαμιᾶς, —ποῦ ὁ Θεὸς νὰ μὴ το δώσῃ ! — δὲν θά σας ὡμιλοῦσα διὰ κανένα. Ἀλλὰ διὰ τὸν Γλάδστωνα, ἄ, σιωπή... τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολύ... Ὁ Γλάδστων δὲν ἦτο κοινός τις πολιτικός, οὔτε ὅπως ἀντιλαμβανόμεθα ἐδῶ κακῶς τοὺς πολιτικούς, οὔτε ἁπλῶς ὅπως πρέπει νὰ εἶνε. Ὁ Γλάδστων ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν συγχρόνων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ μία τῶν μεγίστων φυσιογνωμιῶν τοῦ Αἰῶνος τούτου. Ὁ Γλάδστων ὑπῆρξε τύπος ἀνδρὸς μεγαλοφυοῦς, ἠθικοῦ καὶ ἐναρέτου. Δι' εὐρυτάτης παιδείας ἐκαλλιέργησε τὴν διάνοιάν του, καὶ δι' αὐτῆς διέπλασε τὸν χαρακτῆρά του εἰς ἀδάμαντα πρώτου μεγέθους, ἡ λάμψις τοῦ ὁποίου ἐφώτισεν ὅλον τὸν κόσμον. Πρῶτα ἔγινε μ έ γ α ς ἀ ν ή ρ, καὶ κατόπι μ έ γ α ς π ο λ ι τ ι κ ό ς. Ἡ πολιτική του ἦτο διὰ τοῦτο ὑ ψ η λ ὴ π ο λ ι τ ι κ ή, βάσιν καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὸ ἠθικὸν ἰδεῶδες—τὴν ἀλήθειαν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν πλέον δὲν ἦτο Πρωθυπουργός, ἦτο ὁ Μέγας Ἀνήρ, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε καὶ ἐλάτρευεν ὄχι μόνον ἡ Ἀγγλία, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ πολιτισμένη Ἀνθρωπότης. Ὁ βίος του ὑπῆρξε παράδειγμα φιλοπονίας, εὐσεβείας, ἀρετῆς, οἰκογενειακῆς ἀγάπης· ἡ δὲ ἐν Χωουάρδεν ἱστορικὴ ἔπαυλίς του, ὅπου ἀπεσύρετο μετὰ τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἀγῶνας, ζῶν ἡσύχως μετὰ τῆς οἰκογενείας του, γέρων θαλερὸς καὶ ἀκμαῖος, μελετῶν, συγγράφων, βλοτομῶν καὶ φυτεύων δένδρα, εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἐπίγειον Παράδεισον,—διότι εἰς Παράδεισον μεταβάλλεται ἡ κατοικία, ἡ ὁποία στεγάζει συνηνωμένα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀρετήν.

Τοιοῦτος ἐν μεγάλαις γραμμαῖς ὁ Μέγας Γέρων, τὸν ὁποῖον ἐθρήνησεν ὅλος ὁ κόσμος. Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ μνήμη του θὰ εἶνε διττῶς λατρευτὴ καὶ σεβαστή : καὶ ὡς Μεγάλου Ἀνδρὸς καὶ ὡς Μεγάλου Φιλέλληνος. Οὐδεὶς ἠγάπησε περισσότερον αὐτοῦ τὴν Ἑλλάδα,—διότι διὰ νὰγαπᾷ κανεὶς τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλην ψυχὴν καὶ οὐδεὶς εἶχε μεγαλητέραν ἀπὸ τὸν Γλάδστωνα ! Ὡς φιλόλογος, κατεγίνετο εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἐλάτρευε τὸν Ὅμηρον, τὸν ἐγνώριζεν ἐκ στήθους, καὶ κατέλιπε θαυμασίας Ὁμηρικὰς Μελέτας. Ὡς πολιτικὸς πάλιν ὑπερησπίσθη πάντοτε τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν ἡ ἰσχυρὰ φωνή του ἀντήχει πρώτη, πλήρης ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης. Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Γλάδστωνος, ὁ ὁποῖος θὰ στηθῇ μετ' ὀλίγον ἐν Ἀθήναις, θὰ εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἡ αἰσθητοποίησις τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν αἰωνίαν καὶ ἄπειρον ὀφείλει πρὸς αὐτὸν πᾶς Ἕλλην !

Βλέπετε τώρα ὅτι ὁ Γλάδστων δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πολιτικόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφοβήθητε κατ' ἀρχὰς μήπως σᾶς ἀπασχολήσω ; Καὶ ἂν ὀνειροπολῆτε νὰ γίνετε μίαν ἡμέραν πολιτικοί,—μήπως ὅλα τὰ στάδια δὲν ὀνειροπολοῦνται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητος ;—ἐμαντεύσατε ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶνε κάτι τι ὑψηλότερον, ἢ ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν κοινῶς ;

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

1η Ἡ μ έ ρ α : Εἶχα πάρα-πολλὴν ἐργασίαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα· ἐρροκάνισα τόσο πολύ ! Τὴν Δευτέραν ὅμως ἔκαμα τελοσπάντων μίαν τρύπαν εἰς τὸ μαγειρεῖον, κοντὰ εἰς τὴν πόρταν τοῦ ντουλαπιοῦ—καλὴ θέσις, δὲν εἶν' ἔτσι : Χθὲς ἐξεπλάγην πολύ, ποῦ ἠῦρα τὴν μικρήν μου τρυπίτσαν φραγμένην μὲ κάρβουνο. Βεβαίως ἡ ὑπηρέτρια δὲν θα ἤξευρε ποῖος ἔκαμεν αὐτὴν τὴν τρύπαν, καὶ πῶς εὑρέθη ἐκεῖ· — ἀνοησία της ! ὀλίγον ἂν εἶχε σκεφθῆ, θὰ το ἐνοοῦσε.

Σήμερα ἔκαμα ἄλλην τρύπαν εἰς ἄλλην θέσιν πλέον καταφανῆ καὶ ἐβγῆκα μάλιστα ἔξω καὶ ἐπεριπάτησα ἐπάνω καὶ κάτω, διὰ νὰ δείξω εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, ὅτι ἐγὼ εἶχα κάμῃ τὴν τρύπαν·—ἀλλὰ δὲν το ἐνόησε καὶ ἔκαμε τὸ ἴδιον πάλιν, τὴν ἔφραξε.

2α Ἡ μ έ ρ α : Μετῴκησα εἰς τὴν τραπεζαρίαν· ἐδῶ ὁ κόσμος εἶνε περισσότερον μορφωμένος. Πρὸ ὀλίγου τοὺς ἐπεσκέφθην καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ σέβας ποὺ μου ἔδειξαν. Ὅλοι εἰς τὸ δωμάτιον ἀνέβησαν εἰς τὰ καθίσματα καὶ παρηκολούθουν προσεκτικὰ τὰς κινήσεις μου. Ἤκουσα, ὅτι ὁ κόσμος κάμνει ὑπόκλισιν εἰς ὅσους σέβεται, ἀλλὰ ποτὲ ἕως τώρα δὲν εἶχα ἀκούσῃ, ὅτι ἀναβαίνει καὶ εἰς τὰ καθίσματα. Ὁμολογῶ, ὅτι πολύ μου ἤρεσε.

3η Ἡ μ έ ρ α : Σήμερα ἐπεσκέφθην τὴν τραπεζαρίαν ἐκ νέου. Ἕνας ἄνδρας ἦτο μόνον ἐκεῖ. Ἔρριψεν ἐν ὑπόδημα ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ ἤμουν· ἤγγισε μόνον τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς μου, πιστεύω κατὰ τύχην. Ἤτον ἀστεῖον ὅμως, πῶς ἐπέτυχε τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς μου. Τὸ διηγήθηκα εἰς τὸν Μ ά κ ρ ο μ ο ύ σ τ α κ ο ν, καὶ αὐτὸς ἐγέλασε παράξενα· ὁ ποντικὸς αὐτὸς ἔχει πολλὴν ὄρεξιν νὰ γελᾷ, περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι πρέπει.

4η Ἡ μ έ ρ α: Σήμερα τὸ πρωὶ ἠῦρα

ένα κομμάτι ψωμί ἀλειμμένον μὲ βούτυρον ἀκριβῶς ἐμπρὸς εἰς τὴν τρύπαν μου· εἶνε χρωματισμένον μὲ ἓν ὡραῖον κυανοῦν χρῶμα. Κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν βεβαίως ἔχει ἑτοιμάσῃ αὐτὸ τὸ ὡραῖον δῶρον δι' ἐμέ—τί ἀγάπη! Δέν μου ἐβάσταξε νὰ χαλάσω αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα εἰς τὸ χρωματισμένον μέρος, καὶ δι' αὐτὸ ἐρροκάνισα μόνον ἕνα-δυὸ ἄσπρα ψυχουλάκια, ποῦ ἠῦρα τριγύρω.

Ὀπ Ἡ μ έ ρ α : Ἐπῆρα ἕνα μεγάλον φόβον. Διηγούμην εἰς τὸν Μ α κ ρ ο μ ο ύ σ τ α κ ο ν διὰ τὸ ψωμί αὐτὸ τὸ χρωματισμένο καὶ αὐτὸς μ' ἐρώτησε μὲ τὴν ἐμπαικτικήν του φωνήν: «Καὶ πόσο ἀπ' αὐτὸ ἔφαγες, παρακαλῶ;» Τοῦ εἶπα, ὅτι δέν μου εἶχε βαστάξῃ νὰ το χαλάσω αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα. «Πολὺ καλὸ αὐτὸ γιὰ σένα» μοῦ λέγει «διότι αὐτὸ τὸ ὡραῖο κομμάτι εἶνε δηλητηριασμένον». «Δέν το πιστεύω» τοῦ εἶπα, τὸ ἐπίστευσα ὅμως. «Ὕστερ' ἀπὸ σένα θὰ πάῃ μιὰ γάτα» εἶπεν, ὅταν ἔφευγα. Ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ εἶχε δίκαιον: ὕστερ' ἀπὸ ἐμένα, ἦλθε μία γάτα, τὴν ἄκουσα νὰ νιαουρίζῃ ἀπ' ἐπάνω.—Ἡ ἀθλία! μοῦ ἐπῆρε τὸ ψωμί ἐκεῖνο, τὸ χρωματισμένο. Καλλίτερα ὅμως, ἂν το ἔφαγε θὰ τὴν πάθῃ, καθὼς λέγει ὁ Μ α κ ρ ο μ ο ύ σ τ α κ ο ς. — Ἐπῆρα ὅλα τὰ ἐπιπλά μου καὶ ἀφῆκα αὐτὸ τὸ κακὸ σπίτι καὶ τώρα ἴδρυσα ἄλλην κατοικίαν εἰς τὸ πλαγινὸ σπίτι.

Ἐδῶ ἔχω περισσοτέραν ἡσυχίαν.

ΤΥΡΟΦΑΓΟΣ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

Η ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1879— ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ —1899

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΟ πρῶτον-πρῶτον φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἐξεδόθη τῇ 1 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1879. Ἑπομένως τὴν 31 Ἰανουαρίου 1899 συμπληροῦται ἀ κ ρ ι β ῶ ς μ ί α ἐ ι κ ο σ α τ ί α ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδε τὸ φῶς τὸ ἡμέτερον περιοδικόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην λοιπὸν—τέλη Ἰανουαρίου ἢ ἀρχὰς Φεβρουαρίου, — πρέπει νὰ ἑορτασθῇ ἡ Ε ἰ κ ο σ α ε τ η ρ ὶ ς τ ῆ ς Δ ι α π λ ά σ ε ω ς, νὰ γίνουν δηλαδὴ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἑορταί, τὰς ὁποίας προαναγγείλαμεν ἤδη, μὲ σκοπὸν νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ συσφιγχθοῦν ἀκόμη περισσότερον περὶ τὴν ἀγαπητήν των Διάπλασιν οἱ ἀπαντάχοῦ Ἑλληνόπαιδες.

Εἴπαμεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ἡ μακροβιότης τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖ μοναδικὸν παράδειγμα μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Καὶ μόνον τὸ ὅτι κατώρθωσε ν ὰ ζ ή σ η, ὑπερνικήσασα ὅλας τὰς δυσκολίας, θὰ ἦτο ἀρκετὸς τίτλος τιμῆς καὶ ὑπερηφανείας δι' αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει καὶ πῶς ἔζησε, καὶ τί ἔκαμε, καὶ πόσον ὠφέλησε, καὶ πόσον διέπλασε καὶ διεπαιδαγώγησε καὶ πόσον ἔτερψε καὶ ἐμόρφωσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς της ζωῆς. Πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ πάντοτε αὐξουσα πρόοδός της, ἡ ἀκοίμητος τάσις καὶ φροντὶς πρὸς τελειοποίησιν, τὸ πάντοτε ἀκμαῖον καὶ νεανικὸν αὐτῆς σφρίγος, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἔζησεν ἕως τώρα, ἀλλὰ καὶ θ ὰ ζ ή σ η. Πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι σήμερον, μετὰ παρέλευσιν εἰκοσαετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, εὑρίσκεται εἰς ὅλην της τὴν ἀκμήν, ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε συνεκέντρωσε περὶ αὐτὴν τόσους ἑλληνόπαιδας, οὐδέποτε ἔδρασε ζωηρότερον, οὐδέποτε ἐνέπνευσε περισσοτέρας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον... Τότε δὲ μόνον θὰ ἐννοηθῇ, πόσον ἀξίζει πραγματικῶς νὰ ἑορτασθῇ—καὶ μάλιστα ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐπισημότερον καὶ πανηγυρικώτερον,—ἡ Εἰκοσαετηρὶς αὕτη, ὡς θρίαμβος τῆς Πανελληνίου Νεολαίας, ἡ ὁποία καυχᾶται ὅτι ἠγάπησε, διετήρησε καὶ ἀνέδειξεν (αὐτὴ ἀποκλειστικῶς) τὸ κάλλιστον τῶν Περιοδικῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῶν Ἑορτῶν τῆς Εἰκοσαετηρίδος δὲν κατηρτίσθη ἀκόμη εἰς τὴν ἐντέλειαν. Πιθανὸν νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ συμπληρωθῇ ἀκόμη, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον θὰ δείξετε ὅλοι σας διὰ τὴν ἑορτήν, καὶ τὸ ὁποῖον, ἂν εἶνε ὅσον πρέπει, εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ μεγαλητέρας διαστάσεις εἰς τὴν Εἰκοσαετηρίδα καὶ νὰ την κάμῃ νὰ ἑορτασθῇ ὄχι μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις, ὅπου ὑπάρχουν ἀρκετοὶ συνδρομηταὶ ἐνδιαφερόμενοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ ἱκανοὶ νὰ καταλάβουν τὴν πρωτοβουλίαν. Τοῦτο δὲ θὰ εἶνε τῳόντι ὡραῖον καὶ π ρ ω τ ο φ α ν έ ς, ἂν κατὰ τὴν ὁρισθησομένην ἡμέραν καὶ ὥραν, οἱ ἐπίλεκτοι τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχουν, εὑρεθοῦν συγχρόνως ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνηγμένοι, καὶ ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀντηχήσῃ μία καὶ ἡ αὐτὴ φωνή, μία καὶ ἡ αὐτὴ εὐχή, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς παιάν!

*
* *

Ὁπωσδήποτε, εἶνε ἀποφασισμένα ἀπὸ τοῦδε:

Α'.—Νὰ κοπῇ ἓν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποκτήσουν, μὲ τὸ σχετικὸν Δίπλωμα συνωδευμένον, ὅλοι οἱ φίλοι μου, καὶ νὰ το ἔχουν, ὄχι μόνον εἰς ἀνάμνησιν τῆς Εἰκοσαετηρίδος, ἀλλὰ καὶ ὡς γ ν ώ ρ ι σ μ α τ ι μ η τ ι κ ό ν, ὅτι εἶνε συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως.

Β'.—Νὰ γίνῃ μία μεγάλη ἑορτὴ εἰς τὸ Θέατρον, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπίβλεψιν ἐγκρίτων Κυριῶν, καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην νὰ παρευρεθοῦν ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ συνδρομηταὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Θὰ παρασταθῇ ἓν ἐξαίσιον δράμα, ἐπίτηδες διὰ τὴν νεολαίαν γραμμένον,—ἔχομεν δὲ ὑπ' ὄψει μας τὸν Μ ι κ ρ ὸ ν Λ ό ρ δ ο ν, δρᾶμα ἐξηγημένον ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος, — θ' ἀπαγγελθοῦν ποιήματα καὶ μονόλογοι, θὰ παιχθῇ μία κωμῳδία, καὶ εἰς τὸ τέλος μία φασμαγορικὴ εἰκών, παριστῶσα ἀλληγορικῶς τὸν Θρίαμβον τῆς Εἰκοσαετηρίδος. Θὰ πραγματοποιηθῇ δηλαδὴ ὑπὸ εὐρυτέραν κλίμακα τὸ σχέδιον τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, τὸ ὁποῖον ἐπρότειναν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, οἱ φίλοι μας Καββαδίας, Πάλλης καὶ Συρμόπουλος.

Γ'.—Νὰ ἐκδοθῇ ἓν **Πανηγυρικὸν Λεύκωμα** ἐκτάκτως πλούσιον καὶ πολυτελές, μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, μὲ ἄρθρα, μὲ διηγήματα καὶ μὲ ποιήματα ὅλων τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων συνεργατῶν μας. Θὰ ἔχῃ καὶ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ θὰ εἶνε τρόπον τινὰ μία Λογοδοσία τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς Εἰκοσαετίας πεπραγμένων.

Λοιπόν, εἰς τὸ Λ ε ύ κ ω μ α τοῦτο καλεῖσθε σήμερον ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ν ὰ σ υ ν ε ρ γ α σ θ ῆ τ ε καὶ σεῖς. Εἶνε μία τ ι μ ή, ὀφειλομένη εἰς ὑμᾶς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην σας.

Καὶ ἰδοὺ πῶς θὰ συνεργασθῆτε:

Εἰς τὸ Π α ν η γ υ ρ ι κ ὸ ν Λ ε ύ κ ω μ α, μεταξὺ τῶν ἄλλων, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἰδιαίτερον τμῆμα, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Καὶ ἓν ἄλλο τμῆμα, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΓΝΩΜΑΙ ΓΟΝΕΩΝ, ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Καὶ ἰδοὺ τώρα πῶς θὰ ποτελεσθοῦν τὰ τμήματα αὐτά:

Ἕκαστος ἐξ ὑμῶν—συνδρομητὴς ἢ συνδρομήτρια, ἢ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ αὐτοῦ, — καλεῖται καὶ δικαιοῦται νὰ στείλῃ εἰς ὀλίγας ἰδιοχείρους γραμμάς, ὑ π ο γ ε γ ρ α μ μ έ ν α ς μὲ τὸ ὄ ν ο μ ά τ ο υ καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ) τ ὴ ν γ ν ώ μ η ν τ ο υ περὶ τῆς «Δ ι α π λ ά σ ε ω ς».

Ἡ Γνώμη αὕτη πρέπει νὰ ἔχῃ ἔκτασιν συνήθους Γ ν ω μ ι κ ο ῦ, δηλαδὴ νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς π έ ν τ ε ἢ τὸ πολὺ τὰς δ έ κ α γραμμάς. Πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη μὲ προσοχὴν εἰς χωριστὸν καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλὸν χαρτὶ (διότι καὶ τὰ χειρόγραφα θὰ φυλαχθοῦν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως εἰς ἀνάμνησιν)· νὰ φέρῃ δὲ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γράψαντος.

Ἐκ τῶν γνωμῶν τούτων αἱ ὡ ρ α ι ό τ ε ρ α ι κ α ὶ αἱ σ υ ν τ ο μ ώ τ ε ρ α ι κ α τ' ἐ κ λ ο γ ὴ ν θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ Π α ν η γ υ ρ ι κ ὸ ν Λ ε ύ κ ω μ α ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ χῶρος. Διὰ τοῦτο καὶ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων, θὰ προτιμηθοῦν ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι θὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐνωρίτερα.

Αἱ Γ ν ώ μ α ι εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1898. Ἔχετε λοιπὸν καιρόν, βλέπετε, νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ γράψετε κάτι τι ὡραῖον καὶ χαρακτηριστικὸν περὶ τῆς ἀγαπητῆς σας Διαπλάσεως.

Ὡς πρὸς τὰς Γνώμας τῶν Γονέων, τῶν Κηδεμόνων καὶ τῶν Διδασκάλων, καλεῖσθε, ὅσοι θέλετε, νὰ π α ρ α κ α λ έ σ ε τ ε τ ο ὺ ς γ ο ν ε ῖ ς σ α ς, ἢ ὅ σ ο ι δ ὲ ν ἔ χ ε τ ε γ ο ν ε ῖ ς, τ ο ὺ ς κ η δ ε μ ό ν α ς σ α ς (θ ε ί ο υ ς, μ ε γ α λ η τ έ ρ ο υ ς ἀ δ ε λ φ ο ὺ ς κτλ.) ἢ τ ο ὺ ς ο ἰ κ ο δ ι δ α σ κ ά λ ο υ ς σ α ς, ἢ τ ε λ ο σ π ά ν τ ω ν ἐ κ ε ί ν ο υ ς ἐ κ τ ῶ ν δ ι δ ά σ κ ά λ ω ν, μ ε θ' ὧ ν ε ἶ σ θ ε σ υ ν δ ε δ ε μ έ ν ο ι, ὥ σ τ ε ν ὰ δ ύ ν α σ θ ε ν ὰ τ ο ὺ ς π α ρ α κ α λ έ σ ε τ ε χ ω ρ ὶ ς ν ὰ φ α ν ῆ τ ε ἀ δ ι ά κ ρ ι τ ο ί, — νὰ σας γράψουν τὴν γνώμην των περὶ τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ Γνώμη αὕτη θὰ γραφῇ ὑ π ὸ τ ο ὺ ς α ὐ τ ο ὺ ς ὅ ρ ο υ ς ὑφ' οὗ ς κ α ὶ ἡ ἰ δ ι κ ή σ α ς καὶ θὰ σταλῇ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Καὶ ἐπίσης ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας καὶ σ υ ν τ ο μ ω τ έ ρ α ς ἐκ τῶν Γνωμῶν τούτων, θὰ ποτελεσθῇ τὸ σχετικὸν Τμῆμα τοῦ Π α ν η γ υ ρ ι κ ο ῦ Λ ε υ κ ώ μ α τ ο ς.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του, ὄχι μίαν μόνην ἄλλου τινός, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρων. Τὸ πλῆθος τῶν Γνωμῶν, ὅσῳ μέγα καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ ἐνοχλήσῃ ποσῶς τὴν Διάπλασιν. Ἀπεναντίας θὰ την εὐχαριστήσῃ πολύ, καὶ θὰ σας εἶνε εὐγνώμων καὶ διὰ τὴν νέαν ταύτην ἐκδούλευσιν, νέον δεῖγμα τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 168)

— Ὕστερα; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὕστερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ἄμμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ, νὰ πέφτῃ μέσα 'στὴν τρύπα, ποῦ ὅλῳ ἐμεγάλονε. . . . Ἐκατάλαβα πῶς θὰ μὲ τραβοῦσε ὅλον μέσα, καὶ φαντάσου πειά τὸ φόβο μου! Τότε ἔβγαλα τὲς φωνὲς καὶ ἔτρεξες. Ὅπως ὅλες τὲς φορές, ἔτσι καὶ σήμερα ἐσύ μὲ γλύτωσες ... Ἐννοεῖς τώρα λοιπὸν ὅτι καλλίτερα ἔχω νὰ μὴ φάγω, παρὰ νὰ ξαναπλησιάσω τὴν καταραμένη ἐκείνη τρύπα;

—Καὶ τί ἐσυλλογίζουσουν ἐκείνην τὴν ὥρα;

— Ξεύρω 'γὼ: τίποτα . . . Μὲ εἶχε περιχύσῃ ἕνας κρύος ἱδρωτας. . . Ἀφησέ με τώρα ... μὴ μοῦ τὸ θυμίζῃς πειὰ γιατὶ ἀνατριχιάζω.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἐφίλησε πάλιν τὸν ἀδελφόν της.

Τὸ ἑσπέρας τὰ παιδιὰ ἔπαιξαν μὲ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα πετράδια, τὰ ὁποῖα εἶχαν εὑρῇ εἰς τὸ κουτί. Ἄσπρα, πράσινα, γαλάζια—σὰν τὰ μάτια τῆς Μητέρας, καθὼς ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης, — κίτρινα, κόκκινα, κάθε λογῆς! Πῶς ἔλαμπαν, πῶς ἀστραποβολοῦσαν εἰς τὸ φῶς! Καὶ τί πολλὰ ποῦ ἦσαν! Ἡ Μηλιὰ ἐμέτρησεν ἑκατὸν μαργαριτάρια, ἑκατὸν εἴκοσι χάνδρες ἀπὸ γυαλὶ ἄσπρο, ἐνενήντα πράσινα πετράδια, πενήντα κόκκινα καὶ οὕτω καθεξῆς. Τί πλοῦτος ἀπὸ πετράδια! Ἠμποροῦσαν νὰ στολισθοῦν μ' αὐτὰ ὅλα τὰ κοριτσάκια τοῦ χωριοῦ. Ἕνα πρᾶγμα μόνον δυσηρέστει τὰ παιδιά: ὅτι τὰ πετράδια, δὲν ἦσαν τρυπημένα καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὰ περάσουν διὰ νὰ κάμουν κομβολόγια καὶ βραχιόλια. Τί κρίμα! . . . Ἀμὲ τὸ κουτί; Τί εὔμορφο ποῦ ἦτο, μὲ τὰ παράξενα ἐκεῖνα ζῷα ποῦ εἶχε σκαλισμένα ἐπάνω! Δὲν θὰ τὸ ἄλλαζαν μὲ τὸ καλλίτερο παιχνίδι. . .

. . . . . Μίαν ἡμέραν τὰ παιδιὰ ἔχασαν τὸν λάρον των. Ὁ Γιαννάκης τὸν ἔκραζε, τοῦ ἐσφύριζε, τίποτε. Ὁ λάρος δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

— Νὰ μὴ μάς τον ἐσκότωσαν; εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ὄχι βά' ἀπήντησεν ἡ Μηλιά· τώρα ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ φτερούγα του, θὰ ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους του. Δὲν σοῦ το εἶπα, ὅτι μιὰ μέρα θὰ μας ἀφήσῃ;

— Ὁ ἀχάριστος! Καὶ λὲς νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ πειά;

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε.

Τὸ ἑσπέρας τὰ παιδιὰ εἶχαν ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ σπήλαιον, ὅταν ἤκουσαν ἔξαφνα ἕνα πτερύγισμα καὶ εἶδαν τὸν λάρον νὰ εἰσέρχεται μὲ τὴν συνήθη του ἡμερότητα καὶ ἀφοβίαν, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν μερίδα του ἀπὸ τὸν δεῖπνον. . .

— Νά τος! ἐφώναζεν ὁ Γιαννά-

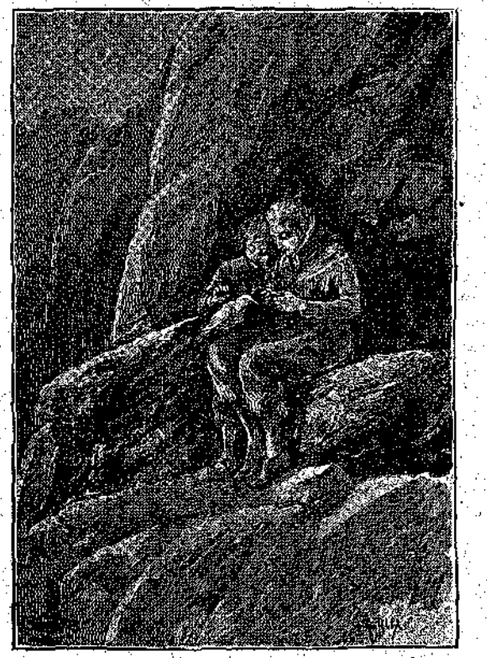

Ὁ Γιαννάκης ἐκάθησε πλησίον της καὶ ἡ Μηλιὰ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς: (Σελ. 174, στήλ. 6').

κης περιχαρής. Ἔλα ἐδῶ! Ἔλα ἐδῶ!

Καὶ ἁπλωσε τὸ χέρι του, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθισεν ὁ λάρος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήδησεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Μπᾶ! ἰδὲς Μηλιά, τί ἔχει ἐπάνω 'στὸ λαιμό του! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Γιαννάκης. Ἕνα χαρτὶ μὲ γράμματα . . .

— Μὲ γράμματα ;! . . Δόσε μού το!

Ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε τὸν λάρον, ἐβγῆκεν εἰς τὸν ἐξώστην, διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα, καὶ εἶδε πράγματικῶς ἕνα χαρτάκι, κολλημένον εἰς τὰ πτερὰ τοῦ λαιμοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε μὲ τρόμον τὰς λέξεις αὐτάς :

«Ὑπάρχει κανεὶς μέσα εἰς τὸν Βράχον;»

— Ὦ δυστυχία μας, Γιαννάκη! ἀνέκραξε τότε ἡ Μηλιά. Πάει! μᾶς ἀνεκάλυψαν! . . Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ χωρὶς ἄλλο!

— Νὰ σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια, κ' ἐγὼ βαρέθηκα πειὰ κλεισμένος τόσον καιρὸ ἐδῶ μέσα, ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἂν ἤμεθα τοὐλάχιστον ἐξασφαλισμένοι, . .

— Χμ! ἂν αὐτός πού μας γράφει, εἶνε κανένας κακὸς ἄνθρωπος καὶ θέλει νὰ μας πάρῃ γιὰ νὰ μας παραδώσῃ 'στὴ γρηά ;

— Νὰ ἰδοῦμε, θὰ μας γράψῃ πάλι καὶ αὔριο ;.. Τώρα θὰ βρέξω τὸ λαιμὸ τοῦ γλάρου γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ τὸ χαρτί».

Καὶ μὲ ἕνα πανὶ βρεγμένον, ἡ Μηλιὰ ἀπήλλαξε τὸν λάρον ἀπὸ τὸ χαρτὶ καὶ ὕστερα τὸν ἄφησε ἐλεύθερον. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ καὶ ἀπεσύρθη εἰς μίαν ἄκραν τοῦ σπηλαίου, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ περάσῃ ἐκεῖ-μέσα τὴν νύκτα.

Ἡ Μηλιὰ ἐκοιμήθη πολὺ ἄσχημα. . . Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὴν ἀνησυχοῦσε, τὴν ἐφόβιζε. . . Ποῖος νὰ το ἔγραψε ἀρά γε, καὶ μὲ ποῖον σκοπόν; Καὶ πῶς εἶχεν ὑποπτευθῆ ὅτι ὑπῆρχον ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸν βράχον ; καὶ διατί ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ; Ἀπὸ ἁπλῆν περιέργειαν ἢ ἀπὸ συμφέρον ; Καὶ ἄν, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Γιαννάκης, ἦτο κανένας κακὸς χωρικός, καὶ ἐννόησε ὅτι ἐκεῖ-μέσα εὑρίσκοντο τὰ παιδιὰ πού τα εἶχαν χαμένα τόσον καιρόν ; Τί ἀγωνία!

Ὅλην τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔβρεχεν... Ὅταν ἐγύρισεν ὁ λάρος, τὰ πτερά του ἦσαν τόσον βρεγμένα, ὥστε βέβαια δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατήσουν ἐπάνω χαρτί. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας, ὁ λάρος ἐπέστρεψε χωρὶς γράμμα.

Ἕνα πρωΐ, τὰ παιδιὰ ἤκουσαν πυροβολισμούς . . . Ὦ, φθάνει νὰ μή τους ἐσκότωσαν τὸν λάρον των! Τὸν ἀγαποῦσαν πολύ, ἦτο ἡ μόνη των συντροφιά, καὶ κάθε βράδυ ποῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπήλαιον, τοῖς ἤρχετο νὰ του ὁμιλήσουν, νὰ τον ἐρωτήσουν τί εἶδε καὶ τί ἤκουσεν ἔξω. . . Ἀ, εἶχαν βαρεθῆ πλέον τὰ παιδιὰ τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. Ὁ Γιαννάκης μάλιστα ὑπέφερε πολύ. Εἶχε συχαθῆ καὶ τὰ ψάρια καὶ τοὺς ἀστακοὺς καὶ ὅλα τὰ θαλασσινά. Ἔτρωγε μὲ πολλὴν ἀνορεξίαν καὶ ἐλίγευε καθημερινῶς. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θἀρρωστοῦσε. . . Ἀ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνουν ἐκεῖ μέσα. Ἔπρεπε νὰ φύγουν ὅπως-ὅπως. . .

Τὸ βράδυ ὁ λάρος ἄργησε πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ. Τὰ παιδιὰ ἦσαν μελαγχολικώτατα. Ἐπὶ τέλους τὸ ἀγαπημένον τους πουλὶ ἐφάνη. . .

— Νά τος! νά τος! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης. Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς μάς τον ἐσκότωσαν. . . Τί καλά!

Ὁ λάρος ἔτρεξεν ἴσια ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τῆς Μηλιᾶς καὶ της ἐχάϊδευσε μὲ τὸν λαιμὸν τὰ χέρια.

— Κι' ἄλλο γράμμα, Γιαννάκη! εἶπε τότε ἡ Μηλιά. Γιὰ νὰ ἰδῶ τί λέει.

Ὁ Γιαννάκης ἐκάθισε πλησίον της καὶ ἡ Μηλιὰ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

«Δέν μου ἀπαντήσατε. Εἶσθε παιδιά. Ἄκουσα τὰ γέλια σας. Γιατὶ μένετε πάντα μέσα 'ς τὸ βράχο; Προσέξετε νὰ μείδῆτε. Θὰ εἶμαι μέσα σὲ μιὰ βάρκα καὶ θὰ ρίψω μιὰ τουφεκιὰ 'ς τὸν ἀέρα. Βάλετε ἕνα μανδῆλι 'ς ἕνα ξύλο, γιὰ σημάδι. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἔλθω νὰ σας εὕρω.»

— Αὐτὰ λέγει μονάχα, Μηλιά ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης ἅμα ἡ ἀνάγνωσις ἐτελείωσε.

— Ἤθελες κι' ἄλλα ; . . . Σ' ἕνα τόσῳ κομματάκι χαρτὶ πόσα μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ ;

— Θἀπαντήσῃς ;

— Πῶς ; Μὲ τί ;

— Ξεύρω κ' ἐγώ; Ἂν θέλῃς ὅμως, γράψε του νὰ μας στείλῃ λίγες πατάτες, γιατί τες ἐπεθύμησα πολύ.

— Τί παιδὶ ποῦ εἶσαι! Δὲν ἔχω οὔτε πέννα, οὔτε μελάνι, οὔτε μολύβι, οὔτε χαρτί, καὶ οὔτε κόλλα γιὰ νὰ κολλήσω τὸ γράμμα 'στὰ φτερὰ τοῦ λάρου, καὶ σύ μου λὲς τώρα, «γράψε του νὰ μας στείλῃ πατάτες» ! . . Ἀ, ὄχι ! ὄχι ! Εἶνε παγίδα, γιὰ νὰ μας πιάσουν καὶ νὰ μας πᾶνε 'στὴ γρηά. . . Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως... αὐτὴ τὴ νύκτα ἅμα θὰ βγῇ ὁ ἥλιος, πρέπει νὰ ἤμεθα μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ ! Γιὰ ἄκουσε τί λέγει : «Εἶσθε παιδιά. Ἄκουσα τὰ γέλια σας.» Βλέπεις ; Αὐτὸς πού μας γράφει, μᾶς ξεύρει... Καὶ θὰ εἶνε βέβαια κακός, γιατί ἐμεῖς, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πέθαναν οἱ γονεῖς μας, δὲν ἔχουμε κανένα φίλο... Θὰ ἰδοῦμε λοιπὸν καμμιὰ μέρα νὰ ἔμβῃ ἐδῶ μέσα κανένας κακὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μας πάρῃ.

— Καὶ πῶς θὰ ἔμβῃ ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Νά, ὅπως ἐμβήκαμεν καὶ 'μεῖς.

— Καὶ θά μας τραβήξῃ ἀπὸ τὰ πόδια ;

— Ναί. . .

— Οὔ! πᾶμε, πᾶμε νὰ φύγουμε! Πρέπει νὰ πᾶμε 'στὴν θειὰ Κατίνα. Εἶνε μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ τὸ Παρίσι ;

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *A. Zevrebaiη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝ Η ΜΑΜΜΑ ΣΟΥ ΑΚΟΜΑ ΖΗ

Ἂν ἡ μαμμά σου ἀκόμα ζῇ,
μ' εὐγνωμοσύνη προσεύχησου·
Δὲν ἔχουν ὅλοι ἐδῶ 'ς τὴ γῆ
τὴν εὐτυχία τὴ 'δική σου,
Ἂν ἡ μαμμά σου ἀκόμα ζῇ,
ἀγάπα την μὲ τὴν καρδιά σου,
Τὰ μάτια της σὰν κουρασθοῦν,
νὰ κλείσῃ μέσ' 'στὴν ἀγκαλιά σου.

Αὐτή, ἀφ' ὅτου ἦλθες 'ς τὴ γῆ,
σ' ἀγάπησε μὲ τὴν ψυχή της,
Σ' ἐκοίμιζε 'ς τὴν ἀγκαλιά,
σ' ἐξύπναγε μὲ τὸ φιλί της.
Σὰν ἀρρωστήσῃς ἀγρυπνᾷ,
αὐτή, ποῦ σ' ἔκαμε μὲ πόνο,
Καὶ ὅταν ὅλοι σε ξεχνοῦν,
δέν σε ξεχνᾷ ἡ μαμμά σου μόνο.

Εἰς τὴ μαμμά σου χρεωστᾶς
τὴν γλῶσσα, ποὺ χεις ἰδική σου,
Σοῦ 'σταύρωσε τὰ χέρια αὐτή,
καὶ σοῦμαθε τὴν προσευχή σου·
Αὐτή σ' ἐδίδαξε, μικρόν,
τῆς ἀρετῆς τὸν θεῖον νόμο,
Σ' αὐτὴ καὶ μόνο τὸ χρωστᾶς,
ἂν εἶσαι 'ς τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο.

Κι' ἂν ἡ μαμμά σου πειὰ δὲν ζῇ,
καὶ δὲν μπορῇς νὰ τὴν λατρεύῃς,
Ὅμως 'ς τὸν τάφο της μπορεῖς
λίγα λουλούδια νὰ φυτεύῃς.
Ἅγιος ὁ τάφος τῆς μαμμᾶς!
τῆς γῆς οὐράνια θέσι μόνη!
Γονάτιζε 'πάνω 'ς αὐτόν,
ὅταν ἡ λύπη σε πλακώνῃ.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

Ἕνας κουτὸς ἦλθεν εἰς τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας του καὶ τοῦ εἶπε μὲ κάτωχρον πρόσωπον, ὅτι εἶδεν ἕνα φάντασμα. «Ποῦ καὶ πότε;» ἠρώτησεν ὁ ἱερεύς. —«Χθὲς βράδυ ἀπεκρίθη ὁ δειλός, ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον της εἶδα τὸ φάντασμα». — «Καὶ τί σχῆμα εἶχε ; εἶπεν ὁ ἱερεύς». —« Νά, μοῦ ἐφάνη σὰν ἕνα μεγάλο βῶδι.» — «Πήγαινε 'στὸ σπίτι σου καὶ μὴ βγάλῃς μιλιὰ δι' αὐτό, εἶπε τότε ὁ ἱερεύς. Εἶσαι πολὺ δειλὸς ἄνθρωπος. . . Φαντάσου ὅτι σ' ἐτρόμαξεν ἡ σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου!»

—

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον :

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ἢ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ. Μετὰ προλόγου ὑπὸ Σπυρίδωνος Λάμπρου.

Τόμος ἐκ 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατα ἀκονογραφημένος· ἐκτυποῦται ἤδη, καὶ τιμᾶται

Ἄδετος φρ. 5,50.—Χρυσόδετος φρ. 5

Διὰ δὲ τοὺς προαποστέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου τὸ βραδύτερον τιμᾶται : Ἄδετος φρ. 3. καὶ Χρυσόδετος φρ. 4, 30.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κωστάκης. — Τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου, Μανώλη ;

Μανώλης. — Νά, μὲ ξυλοφορτώνει ἅμα τοῦ ἐνανακατεύω τὰ χαρτιά του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Βιλκιάδου

* * *

Μεταξὺ ψευδολόγων :

Ὁ Α'.— Ἕνας συμμαθητής μου ἔχει τόσον ἰδέαν τὴν ὅρασιν, ὥστε διαβάζει βιβλίον εἰς ἀπόστασιν πέντε μέτρων !

Ὁ Β'. — Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ! Ἕνας συμμαθητής δικός μου εἶδεν εἰς τὸ πέλαγος πλοῖον, ἐνῷ δὲν ὑπῆρχε τίποτε...

Ἐστάλη ὑπὸ κ.κ. Τρομάκρα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ «ΠΡΟΑΝΤΑ ΤΟΝ ΝΙΚΙΟΥ»,

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, βροχηδὸν μοῦ ἔρχονται αἱ παραγγελίαι διὰ τὸν προσεχῆ τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μου, ὁ ὁποῖος θὰ περιέχῃ τὸ ἔξοχον μυθιστόρημα «*Πρὸς ὁ Νικίου, ἢ ὁ Μαθητὴς τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους.*» Τὸ βιβλίον ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐκτυποῦται εἰς 2,000 ἀντίτυπα. Ἀλλ' ἂν κρίνω ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν φίλων μου καὶ ἐκ τῶν μέχρι σήμερον παραγγελιῶν, τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ καλυφθῇ πολὺ πρὸ τῆς 15 Ἰουνίου, οὕτως ὥστε διὰ τοὺς ἀργότερα ἐγγραφομένους *δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἀντίτυπα.* Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ *Πρόαντος*, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των· ἄλλοι θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ περιμένουν τὴν δευτέραν ἔκδοσιν,—καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἔχουν τὸ βιβλίον κατὰ τὰς διακοπάς.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου διανέμεται καὶ *Δελτίον Παραγγελίας.* Ἂς τὸ συμπληρώσουν καὶ ἂς μοῦ το στείλουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ὅσοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ μείνουν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΥΣΙΟΥ

Τὸ ζήτημα τῆς στασιμότητος τῶν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων*, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἄλλην πρόοδον τοῦ φύλλου μας, ἀνεκινήθη καὶ ἄλλοτε. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ *Τορπιλλήτης* μοῦ ἔγραψεν ὅτι, συγκρίνων παλαιούς μου τόμους πρὸς νέους παρετήρησεν ὅτι, ἐνῷ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἡ πρόοδος εἶνε μεγάλη καὶ καταφανής, μόνον αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις αἱ δημοσιευόμεναι τώρα εἶνε κατώτεραι τῶν δημοσιευομένων ἄλλοτε. Ἀνεκοίνωσα δὲ τότε τὴν παρατήρησιν τοῦ *Τορπιλλήτου*, μὲ σκοπὸν νὰ κινήσω τὴν φιλοτιμίαν τῶν σημερινῶν φίλων μου, πρὸς μίμησιν τῶν παλαιῶν των συναδέλφων, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν τόσον ὡραίας καὶ πρωτοτύπους Πνευμ. Ἀσκήσεις,—διότι ἀνέκαθεν ὡς γνωστὸν, ἡ σύνταξις τῶν Ἀσκήσεων ἦτο καὶ εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς συνδρομητάς.

Τὴν αὐτὴν παρατήρησιν μοῦ κάμνει τώρα καὶ ὁ *Λούσιος*, ἐξακολουθῶν νὰ εὑρίσκῃ τὴν στήλην τῶν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων* «ἀναιμικὴν καὶ ἀτροφικὴν, ὑπερβαίνουσαν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀγιορίτας Ἀσκητὰς κατὰ τὴν νηστείαν!» Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ *Λούσιος* δὲν περιορίζεται εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ μοῦ ὑποδεικνύει συγχρόνως καὶ τὰ *μέσα τῆς θεραπείας*, *στέλλων ἀδελφὴν τετράδιον μὲ ἰδικάς του Πνευματικὰς Ἀσκήσεις.* Εἶπε δηλαδὴ καθ' ἑαυτὸν ὁ *Λούσιος*: «Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς ἀδιαπλάσεως· ἄρα εὐθύνομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἀτροφίαν τῆς στήλης τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Τὴν βλέπω, τὴν ἀναγνωρίζω καὶ τὴν ὁμολογῶ, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει νὰ τῆς χύσω ὀλίγας σταγόνας αἵματος ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου· θὰ ἐργασθῶ, θὰ κοπιάσω, θὰ κάμω τὰς καλλιτέρας ἀσκήσεις ποῦ ἠμπορῶ καὶ θὰ τὰς στείλω πρὸς δημοσίευσιν. Ἂν τὸ εἰποῦν αὐτὸ ὅλοι, ἐτελείωσε ! Τὸ αἷμα θὰ χυθῇ ἄφθονον εἰς τὴν ἀσθενῆ στήλην, καὶ ἡ ἀναιμία θὰ ἐκλείψῃ.»

Καὶ πράγματι, αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλεν ὁ *Λούσιος*, ἀποτελοῦν *ἐργασίαν πρώτης τάξεως*. Δὲν περιωρίσθη εἰς τὰ μέχρι τοῦδε εἴδη, ἀλλ' ἔβαλε τὰ δυνατά του νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ δημιουργήσῃ καὶ νέα. Αἱ Ἀσκήσεις του λοιπὸν εἶνε διττῶς *πρωτότυποι* : πρῶτον διότι εἶνε ὅλαι ἰδικαί του, δεύτερον διότι αἱ περισσότεραι εἶνε νέου εἴδους. Ἔπειτα εἶνε καὶ τόσον πολλαί, ὥστε μῆνας ὁλοκλήρους θὰ ἠμποροῦσα νὰ δημοσιεύω ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτάς,—καθὼς εἶνε μάλιστα ὅλαι ὡραῖαι, εὐφυεῖς καὶ ἄξιαι δημοσιεύσεως.

Τὸ παράδειγμα τοῦ *Λουσίου* ἐπιθυμῶ νὰ μιμηθοῦν ὅλοι οἱ δυνάμενοι (διότι βέβαια δὲν εἶνε τοῦ τυχόντος ἡ σύνθεσις Πνευμ. Ἀσκήσεων.) Καὶ διὰ νὰ λάβετε ἀμέσως μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ *Λουσίου*, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω *ἀποκλειστικῶς* ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλε καὶ θὰ πληρώσω ὁλόκληρον στήλην,— τὴν ὡραιοτέραν βεβαίως ἐξ ὅσων ἐδημοσίευσα κατὰ τὴν Περίοδον ταύτην.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ ἄλλοι φίλοι μου στέλλουν κάποτε ἐπιτυχεστάτας καὶ ὅλως πρωτοτύπους Ἀσκήσεις. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως ἐπιθυμῶ,—κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ *Λουσίου*, —αἱ ἀποστολαί των νὰ εἶνε συχνότεραι καὶ συστηματικώτεραι. Τότε μόνον θὰ εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα καὶ διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις μας, ὅπως δικαίως καυχώμεθα δι' ὅλα τὰ ἄλλα.

Τί ἀσταῖον τὸ κάθημα τῆς *Ξανθῆς Νησωτοπούλας* ! Ἠθέλησε νὰ τυπώσῃ καὶ αὐτὴ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ψευδώνυμόν της — κατὰ τὴν ὡραίαν συνήθειαν τῶν φίλων μου,— καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν χαρτοπώλην τὴν παραγγελίαν. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὴ γνωρίζων περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἐκλαβὼν τὸ ψευδώνυμον ὡς ὄνοματεπώνυμον, τὸ ἐτύπωσεν ὡς ἑξῆς : *Ξανθῆ Νησωτοπούλου. Φανταισθῆτε τώρα τὴν φοῦρκαν τῆς Ξανθῆς Νησιωτοπούλας!*

Φίλε Β. Ε, κατὰ λάθος σοῦ εἶχα ἐγκρίνῃ τὸ ψευδώνυμον *Σημαιοφόρος*, ἐν ᾧ τοῦτο ἀνήκει πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλον φίλον μου ἐκ Σύρου—ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἴδες, παίζει τόσον ρόλον εἰς τὴν Σ'. Κυριακήν. — Ὥστε ἐκ τῶν σήμερον προτεινομένων ψευδωνύμων σοῦ ἐκλίγω τὸ : *Τεμητικὴ Σπάθη.* Φίλησέ μου τὴν *Κωνσταντοπαιαν Ἑλληνοπούλαν*.

Κατὰ τινα στατιστικὴν τοῦ *Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου*, κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνας τοῦ 1898 (Ἰαν.-Φεβ. καὶ Μάρτ.) ἐπρότειναν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν 354 συνδρομηταὶ πρὸς 1166. Ἐκ τούτων 31 πρὸς τὴν *Ναυτοπούλαν*, 25 πρὸς τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, 19 πρὸς τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, 15 πρὸς τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, ἀνὰ 15 πρὸς τὸν *Κόντε Ραπανάκην* καὶ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, ἀνὰ 14 πρὸς τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, καὶ οὕτω καθεξῆς. Δὲν εἶνε ὡραῖον πρᾶγμα ἡ στατιστική ;

Πολλοί, πλεῖστοι φίλοι μου καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ γράφουν περὶ τοῦ Ζητήματος τῶν Ἀγορῶν καὶ Κοριτσιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δέν μου ἀρέσει νὰ διαιωνίζωνται τὰ Ζητήματα, δὲν θἀκοσπάσω τίποτε ἐκ τῶν ἐπιστολῶν των, οὔτε θὰ τους ἀναφέρω. Ἁπλῶς θὰ τους στείλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τὴν σχετικὴν στήλην, εἰς σημεῖον ὅτι ἔλαβα τὰς ἐπιστολάς των,—ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ *προτάσεις* ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, διότι αὐτοὶ θὰ ἐννοήσουν ὅτι ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή των ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προτάσεως. Τοῦτο χάριν οἰκονομίας χώρου.

Βύρων Ν. Βουτυρᾶ, τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτείνεις, τὸ ἔχει μία φίλη μου. Ὥστε σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο.

Ὁ κ. Φοίβων, *Φωτοβόλον Ἄστρον* ἀνέγνωσε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρὸς αὐτὸν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ «Ἄσματος τῆς Ἀηδόνος» καὶ σὲ συγχαίρει ὄχι μόνον διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀττικὴν φύσιν λατρείαν σου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἐκφράζεις.

Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα, εἶπα εἰς τὸν κ. Ξενόπουλον ὅτι θέλεις ἕνα νέον του Μονόλογον, διὰ νὰ τον ἀπαγγείλῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὅπως ἀπήγγειλες καὶπέρυσι τὸ «Θὰ εἶμαι Ἐγώ !» Ἡ αἴτησίς σου τὸν εὐχαρίστησε πολύ. Ἀλλ' ἔχει τόσας ἀσχολίας αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὥστε δὲν ἠξεύρει ἀκόμη ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Κάποιος σ' ἐγέλασε *Φιλέλλην Μικρασιάτα*. Ὁ κ. Παπαδόπουλος οὔτε εἶχε οὔτε ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν «Φιλολογικὴν Κοσμόπολιν». Δὲν μὲ φωτίζετε τί συμβαίνει;

Τύφις, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ ἀρέσῃ καὶ τὸ «Ταξείδιον τοῦ Γιούλιβερ εἰς τὴν χώραν τῶν Γιγάντων» τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν.

Θεμιστοκλῆ Γκιτάκα, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον προτείνεις. Ἐκλεξε ἄλλο. Τὸ περισσεῦον *φύλλον δόσε* το εἰς κανένα ὡς δεῖγμα.

Ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, *Δημήτριε Δρίβα*, καὶ θὰ προκηρυχθῇ καὶ ἡ ἔμπρακτος ψηφοφορία. Ἡ ἀγγελία τοῦ *Πρόαντος τοῦ Νικίου* ἔγινε παντοῦ δεκτὴ μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν. Ξεύρεις τί μοῦ γράφει ὁ *Γουλιέλμος Τέλος* ; Ἰδοὺ : «Τώρα μελετῶ μὲ περισσότερον ζῆλον, συλλογιζόμενος ὅτι οἱ κόποι μου θἀμειφθοῦν μὲ ἓν τοιοῦτον ἔξοχον βιβλίον, μὲ τὸν *Πρόαντα τὸν Νικίου*.» Φαντάσου πλέον!...

Τὸ Ταχυδρομεῖον Πειραιῶς μὲ εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐρρίφθη ἐκεῖ ἐπιστολὴ δι' ἐμὲ χωρὶς γραμματόσημον. Ὁ ἀφῳρημένος ποὺ τὴν ἔρριψε, ἂς τὴν ζητήσῃ νὰ βάλῃ γραμματόσημον, διότι ἄλλως δὲν θὰ τὴν λάβω ποτέ.

Ἀσπροπυρομέτη, ἀνέγνωσα μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ὅλας σου τὰς ἐπιστολὰς καὶ εἶδα καὶ τὸ διήγημά σου ἐκεῖνο—τὸ ὁποῖον τόσον μὲ ἐτρόμαξε εἰς τὴν ἀρχήν, διότι ὑπέθεσα ὅτι εἶνε ἀληθὲς—καὶ τὰ ἐπιχειρήματά σου ὑπὲρ τῶν ἀγοριῶν, καὶ ὅλα. Λυποῦμαι ὅμως ποῦ δὲν ἔχω οὔτε καιρὸν οὔτε τόπον νὰ σοῦ ἀπαντήσω λεπτομερῶς. Τί νὰ γίνῃ !—Ταῦτα ἀπαντῶ καὶ εἰς τὸν *Χρυσόμαλλον Λέοντα*, ὁ ὁποῖος τόσον ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ τὸ ψευδώνυμόν του εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν.

Ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ* μοῦ γράφουν ἀκόμη: ἡ *Κόρη τῆς Ἑλλάδος*, ὁ *Πατριὸς Σπαργίτης*, τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς*, ἡ *Κόρη τοῦ Αἰγίου*, *Κλέοβις ὁ Φιλομήτωρ*, ὁ *Γενναῖος Ἀργοναύτης*, ἡ *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*, ὁ *Ὀλυμπιονίκης*, ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ* (μὲ μίαν ἐξαίσιαν ἀληθῶς ἐπιστολήν, ποῦ λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ την δημοσιεύσω·) ὁ *Κεραυνὸς* [δι' αὐτόν, ἀτομικῶς· ὁ *Πολυδεύκης Ξεράκης*, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Συριανὴν Ἀμαζόνα* (Σ. Λ.) *Κορυφὴν τοῦ Αἴνου* (Μ. Β.) *Ἀρχιδαιμόνιον* (Κ. Σ.) *Ἀκοίμητον Ἀηδόνα* (Μ. Κ.) *Βαρδαλαμπούμπαν* (Ε.) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (Κ. Μ.) *Βασίλισσαν Ζηνοβίαν* (Ε. Δ.) *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας* [αὐτὸ ἐξέλεξα·] καὶ *Ἄρχοντα τοῦ Κόσμου* (Ι. Ι.).

Μικρὰ Μυθικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄρχων τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*· — ὁ *Ἀεροναύτης τῶν Βοσγίων* μὲ τὴν *Γενναίαν Σουλιώτισσαν*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Ἰωάννην Μαρκέτη*, *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*· — ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων* μὲ τὸν *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Φιλόσοφον Ἀναξαγόραν*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*· — ἡ *Ἀμυδρὰ Λάμψις* μὲ τὴν *Μακαρουνάδαν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον*· — ἡ *Λευκὴ Πόλις* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸ *Ἠθικὸν Λύκειον*· — ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Βοώπιδα*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην*, *Ἀνεμώνην*, *Θέαν τοῦ Σαππείου* καὶ *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου*· — ἡ *Λευκὴ Περιστερὰ* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*, *Κυανάλευκον Σημαίαν* καὶ *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*· — ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Γενναῖον Λέσβιον*, *Ἀσμοδαῖον* καὶ *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*· — τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* μὲ τὸν *Πὶφ Πάφ*, *Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*· — ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*· — τὸ *Μήν-ταρώτᾶς* μὲ τὴν *Ξενητευμένην Ἠπειρώτισσαν Πιστὸν Στρατιώτην*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Νεράϊδαν Μαντζουράνα*· — ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Τρεχαγουρεύοπουλον*, *Ἀφροέσσαν* καὶ *Τηνίαν*· — ἡ *Ἀνθισμένη Πασχαλιὰ* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἰωάννην Μαρκέτη*· — ὁ *Ἱππότης τῶν Ἀνέμων* μὲ τὴν *Γενναίαν Σουλιώτισσαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τζὼν Μπούλ*, *Ἀνδρέαν Δ. Κουντουριώτην*, *Περσέα*, *Φιλαμωνα*, *Χειμωνιάτικην Διακάδαν*, *Δεσποινίδα Δῆ Λούγκ Τσάγκ*, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Α. *Ν.* *Ἐμπειρίκον*, *Φύλλον Τριανταφύλλου* (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἀστεῖόν σου καὶ ὅσως τὸ χρησιμοποιήσω.) *Εὐγενίαν Χατζηδημητρίου*, *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ*, *Φωτοβόλον Ἀκτῖνα*, *Ζωρερὸν Μεσαίωνα*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Πιστὸν Στρατιώτην* (εὐχαρίστως περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου·) *Ἑλληνοπούλαν* (αἱ ἐπιστολαί σας λαμβάνονται τακτικά, ἔστειλα τὴν δέσμην·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην*, *Ἠλ. Γρηγοροπουλον* (θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας πολλὰς ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς πρώτης Μαγικῆς Εἰκόνος·) *Δύγεριτὸν*, (αἱ πληροφορίαι σου εἰς τὸ προσεχὲς διότι καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει χῶρος·) *Ἑλληνοπούλαν* (ἂν διπλασιασθῇ τὸ φύλλον θὰ διπλασιασθῇ καὶ ἡ συνδρομή, ἀλλέως δὲν γίνεται.) *Μικρόβιον* (τὰ λέγει ὅλα ὁ Ὁδηγὸς τοῦ συνδρομητοῦ, εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, Κεφ. Ζ') *Ναυτοπούλαν*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλας* (τὸ βιβλίον, περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς ἐξηντλήθη.) *Δέαν* (ξεύρω κἐγώ; ὅποια προτοπροφάσεις·) *Δημ. Κωνσφάον*, *Καφηρέα* (ἐγὼ δὲν ἔχω τόπον νὰπαντῶ ἐκτενῶς εἰς τοὺς συνδρομητάς, καὶ θὰπαντῶ εἰς τοὺς ξένους·;) *Βίγλαν* (ἔστειλα· πόσον μὲ συγκινοῦν πάντοτε αἱ ἐκφράσεις σου!) *Ψὶτ-Ψὶτ* (δὲν πειράζει· ἀρκεῖ νὰ γίνεται ἡ ἀντικατάστασις τοῦ γράμματος δι' ὁλοκλήρου τῆς συλλαβῆς.) *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (ἔστειλα τὸ βραβεῖον· ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου.) *Χιονοσκεπὲς Ὄρος* (ἡ λύσις δεκτή) *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* (ὁ Ἀνανίας θὰ φανῇ, μὴν ἀνησυχῇς.) *Κεραυνὸν* (τὰς ἐπιστολάς σου τὰς ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ἀλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς ὅλας ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ ποιημάτάκι σου ἐκεῖνο μοῦ ἤρεσε πολύ.) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (ὤ, τί ὡραῖα ἐκδρομή!) *Τρομάραν*, *Κοραῆν Γ. Σαλιάρην* (σὲ παρακαλῶ νὰ συλλυπηθῇς θερμῶς καὶ ἐκ μέρους μου τὴν ἀγαπητήν μου *Μαρίκαν Σαλιάρη* διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς της πατρός.) *Ζήνωνα τὸν Στωϊκὸν* (ἔστειλα) *Πάντοτε Φαιδρὰν* (ἀπεναντίας, αἱ ἐπιστολαί σου μὲ μαγεύουν.) *Φελόην*, *Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ* (ἔγινες καλά;) *Μικρὸν Τυμπανιστὴν*, *Διονύσιον Φαραζουλῆν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα ποῦ μοῦ γράφεις σήμερον θὰ δημοσιεύσω προσεχῶς.) *Συριανὸν Ἱππότην* (ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σου, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀπὸ τώρα.) *Μερόπην Μαρίνου* (εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς ἐπαίνους·) *Ἀτταβίριον Ρόδου*, *Σαρδανάπαλον* ἔστειλα·) *Ἐωθινὸν Ἄστρον*, *Κυτέμπην* (ἡ ὁποία ἄλλαξε τὸ ψευδώνυμον· πολὺ ἐγάρην διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς της.) *Ψάλλοντα Ρόακα*, *Ταναγραίαν Κόρην*, *Κατραπακιάν*, *Ὕδωρ τῆς Στυγός*, *Θαλασσίαν Ἄδραν*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 *Μαΐου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ἀκούου θέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, κωλέεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

265. Στοιχειόγριφος.

Ἀρησέ με ὅπως εἶμαι, φύσει ὀκνηρόν, θὰ μείνω...
Βάλε μου τώρα κεφάλι, ἔγκλημα φρικτὸν νὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριαντάφυλλου

266. Αἴνιγμα.

Εἶμαι κάτι ποὺ καὶ τῶχεις καὶ γυρεύεις νὰ το εὕ-
[ρῃς.
Κ' ἐνῷ λέγεις τὄνομά μου, ποῖον εἶμαι δὲν ἠξεύ-
[ρεις...
Πλὴν εὐκόλως διὰ νὰ μ' εὕρῃς, θὰ σου ψάλλω τὸν
[σκοπόν μου:
«Τὄνομά μου χαραγμένον κύτταξε ἐπὶ μέτωπόν
[μου.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ

267. Δικτυώτον.

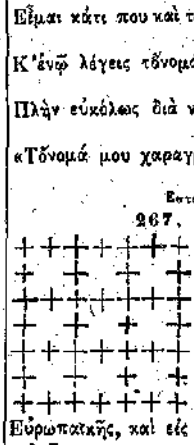

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰναγινώσκεται ὁριζοντίως καὶ καθέτως εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὄνομα μυθογράφου, εἰς τὴν δευτέραν τὸ ὄνομα μεγαλονήσου, εἰς τὴν τρίτην τὸ ὄνομα χώρας Εὐρωπαϊκῆς, καὶ εἰς τὴν τετάρτην γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωσηφ Πιττακοῦ

268. Μεταβολλαβισμός.

Μὲ τὸ ὢν ἂν με ζητήσῃς,
Στὴν Γραφὴν θὰ με ἰδῇς.
Μὲ τὸ ὀς ἂν με θελήσῃς,
Ἕνα Ποιητὴν θὰ εὑρῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωτιᾶς καὶ Λαύρας

269. Κρυπτογραφικόν.

12345678	=	Ποιητής.
23425	=	Χώρα τῆς Ἀσίας.
3578	=	Ἱερόν.
45325	=	Κράτος τῆς Εὐρώπης.
52278	=	Ὄρος καὶ πόλις.
67473	=	Ἄνθος.
7885	=	Ὄρος.
85665	=	Γυνὴ τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀποστόλου Καραπαναγιώτου.

270—274. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ *δύο* ἄλλων *ὁμοίων* καὶ πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις: *φακός*, *ἀργία*, *ἀνθῶ*, *αἷμα*, *μορές*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λύγερικοῦ

275—277. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1.—Δέων βάτραχον θαρυθωδῶς κοάζοντα ἰδὼν κατεπάτησε.
2.—Ἠσάλπιγξ ἠχεῖ νὰ ἐγερθῶσι οἱ στρατιῶται.
3.—Ἔχεις νοῦν καὶ ὦτα ὥστε ἄπους τὰς συμβουλάς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσαλίου

278. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης:

1, Ἄρχων Λεοῦ. 2, Ζῷον. 3, Νομοθέτης. 4, Ἀρχαία πόλις. 5. Ὑπνωτικὸν καὶ δηλητήριον. 6, Ἀναγκαῖον εἰς ζῷα καὶ εἰς φυτά. 7, Μουσικὸν ὄργανον. 8, Θεά. 9, Νῆσος Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων

279. Ἀποσδόκητον.

Πῶς ὠνομάζετο ὁ Ἀκόλουθος ἐκεῖνος τοῦ Ξέρξου, ὅστις πλησίον του ἱστάμενος, ἐκράτει τὰς στρατιωτικάς του διόπτρας, διὰ νὰ θεᾶται ὁ κύριός του τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζάνου

280. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον ζῷον ἔχει (ὄχι ὅμως ὁλόκληρα) ὕνα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσαλίου

281. Φωνηεντόλιπον.

Μ-πθμ-λλτρ κ-δντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφδῆς.

282. Ἐλλιποσύμφωνον.

Απω-η-οα-ω-υε-αιο-εοω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἑλληνος

283. Γρῖφος.

Ὦ! ὦ! εὖ! εὖ! + ὁ νννννν Σοῦ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Μαρτίου ἐ. ἐ.

122. Πάδος, γάδος.—**123.** Ἄρχων, Χάρων. **124.** ΠΡΩ-ΤΕ-ΣΙ-ΛΑ-ΟΣ.—**125.**

Σ	
ΤΕ -ΡΕΝ-ΤΙ-ΟΣ	ΜΥΣ
ΣΙ -ΤΙ -ΖΩ	ΚΥΡΟΣ
ΛΑ -ΟΣ	ΜΑΡΘΚΟΝ
ΟΣ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

126—129. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Κ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Κῦρος, κενός, κάπρος, κλῆμα.—**130.** ΕΡΜΗΣ (1, βΕλος. 2, ΑΡίων. 3, σΜάραγδος. 4, ΡΗνος. 5, ΙΣπανία).—**131.** ΡΗΝΟΣ (1, ὀΡοφή. 2, μΗλον. 3, ΑΝανίας. 4, ΠΟσειδῶν. 5, ΑΣία).—**132.** ΠΛΑΤΩΝ, ΑΡΚΤΟΣ (1, ΠρΑξιτέλης. 2, ΛάΡισσα. 3, ΑλΚιβιάδης. 4, ΤΙΤος. 5, Ὤξος. 6, ΝῆΣσα). **133.** Τὸ ὡρολόγιον ἔχει λεπτά, ἐνῷ ὁ πέντε δὲν ἔχει.—**134.** Ἀφοβία μεγίστη τὸ φοβεῖσθαι τοὺς νόμους.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898